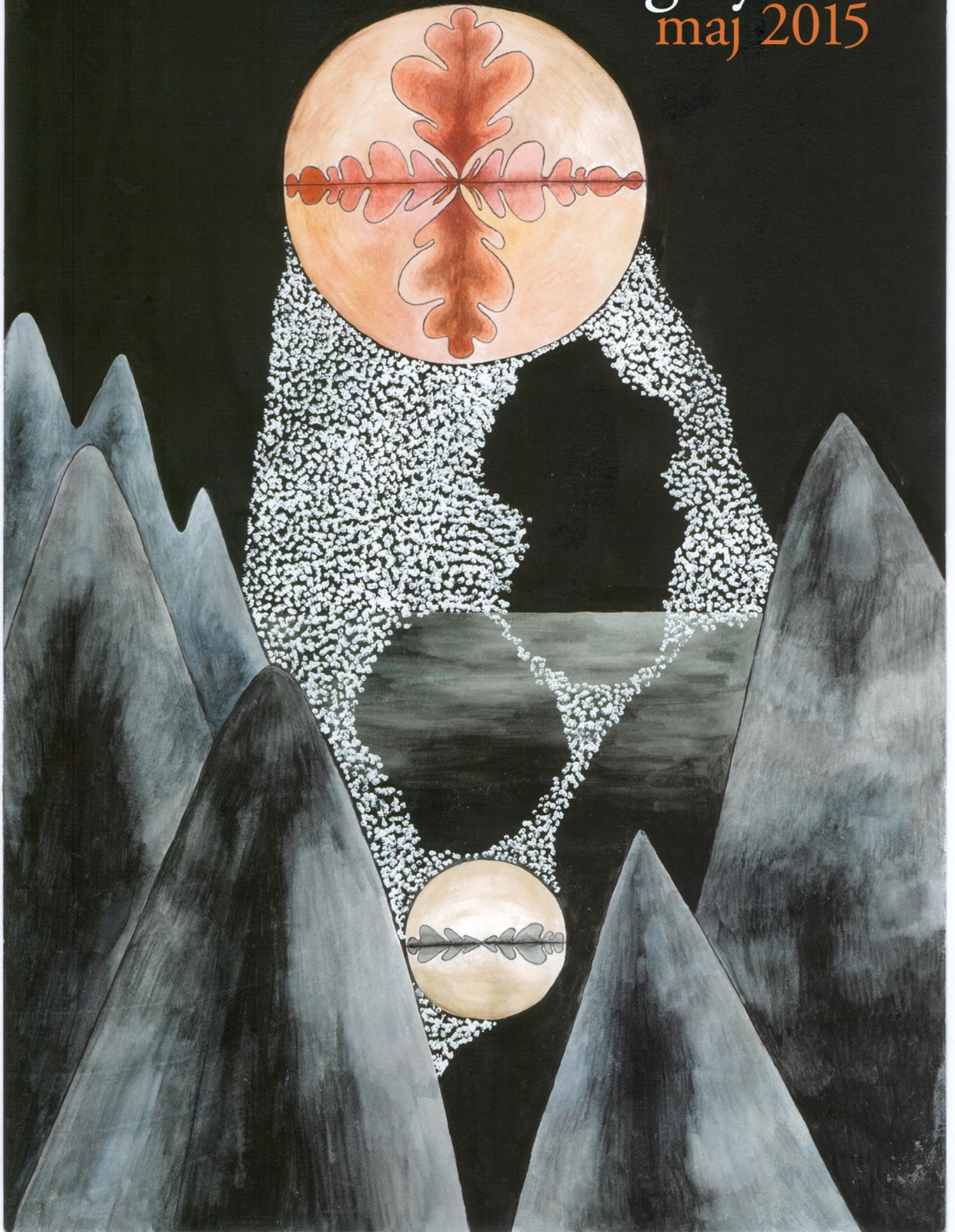

tidsskrift for digte og kortprosa
Slagtryk
maj 2015

Slagtryk - Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 4 - 2015

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen, Joachim Lykke Andersen, Eva Obelitz Rode, Anna Sidsel Andersen og Cathrine Thordal Voss.

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Forfattere

Victor B. Chakravarty, Signe Gjessing, Louise Lauritzen, Jonas Okholm Jensen, Esther Prætorius Salling og Oskar Sjøgren.

Udgiver

Kronstork

ISSN

1904-8165

Forside

Siw Ranis

Opsætning

Erik Scherz Andersen

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:

<http://www.slagtryk.dk/category/15-05/>

Signe Gjessing

i horisontregnen : det hjælper ikke at løbe, du bliver lige så gennemblødt,
derfor går jeg :

mases

horisonterne mellem to lyskegler og flyder ud som regndråber, der rammer – i
horisontregnen lukker min-kærlighed-til-dig sig som blomster i græsset: det
samme landskab ud over havet øser ned omkring hver horisont

vi fryser lys ned i verdens ende sammen med salt: lyset tør op som en dråbe
farvestof i vand, det fordeler sig som røg i hele verdens ende.

Vi fryser alt lys ned i verdens ende. Det tør op. Det er i fare for at bevæge sig den anden vej væk fra os og ud.

Vi ser nu, at lys bevæger sig mod verden som varme stiger opad. Det trækker verdens ende tæt, tæt, tæt på, indad som en rosin,

verdens ende er det eneste lysende, den folder som et silkelagen, mange gange, for at have plads til alt lyset.

Oskar Sjøgren

du skal ligge helt stille når du vågner, ellers sletter kroppen drømmen. der er små sluser inde i hjernen der vasker den når man sover. når gamle mennesker får alzheimers er det fordi deres hjerner er for beskidte. jeg spurgte linea om vi ikke skulle gå ind og se interstellar og det gjorde vi så og bagefter gik vi og snakkede om at være nogens nummer et, nogens nummer to når man er datter af en far, når man er søn af en. vi snakkede ikke om rummet fordi hvad er der at sige om det.

men vi kunne godt lide sådan som sønnen i filmen var søn af en der dyrkede jorden og tog sig af sin familie og at sønnen så i sin far en der dyrkede jorden og derfor selv voksede op og ville være en der tog sig af sin familie og at datteren så i sin far en drømmer og noget intimt og forsvindende og således selv blev en drømmer og et savn. datteren voksede op og blev ved med at have vågne øjne og sønnen voksede op og blev ved med at have noget trægt over sig og således kunne man se hvem der var hvem. hvordan noget stille og brutalt kan bo i en i et helt liv. man kan efterlade et arvestykke til sine børn og vente på at de bliver gamle nok til at se hvad man selv så i det men hvem ved. man kan nævne sine forældres navne og sine børns og på den måde lave en parentes uden om sit eget.

da min generation blev teenagere kom internettet og på den måde blev vi de første der sad hver især på vores forældres kontor

og opdagede internettet samtidig med at vi opdagede vores egne kroppe. sådan var det, alle forældre havde et kontor med en computer og jeg ved ikke hvad der var på kontorene før computerne var der. men vores kroppe var en hemmelighed inden i os og internettet var en hemmelighed inden i os og der var ikke nogen til at fortælle os om det virkelig var sådan. man kigger ind i skærmen og ser sig selv som i et feberspejl, glemmer alt der har med slægt at gøre. mine egne forældre havde lagt regningen for telefonen og internettet frem på spisebordet en dag da jeg kom hjem og på den måde var der deres penge og min rastløshed og internettet. det kostede tredive eller halvtreds øre i minuttet at være på nettet hvilket løber op. så kom årtusindskiftet.

jeg ved ikke om mine forældre bare gradvist accepterede det eller om det var fordi det blev billigere. men alle teenagere drømmer om det, begyndelsen af alle århundreder drømmer om det, at ødelægge familien.

Victor B. Chakravarty

Optegnelser

vandet folder sig, vendes på vrangen
i bølger af olie
destinationen er europa
jeg læser:
et skib i brand
42 somaliere på dækket
7 overlevende
alle med armene over hovedet
alle vinkende mod kystvagten

skibet er halvt sunket
kystvagten flyder 30 meter borte
afventende

en kold vind bevæger sig gennem flammerne
de æder flere dele af skibet
embedsmanden svarer:
lig koster penge og anseelser
ansvaret er ikke vores

embedsmanden siger:
sygdommen er her. lyset fra fyrtårnet falder på vandets gang. skyer opløses, regn
optræder på himlen, tegner sig. havet er blegt, skinnende. noget synker. ordene
er som en lukket beholder. der findes spor af skibe i mordet. lad os tale om hvad
mordet vil, hvad skibene vil

himlen opstår; hvidt lys strømmer ud over havet. regnen flyder på grænserne.
skibene sejler, de ankommer til mordet, til havnen: oval, og det lysner. valuta
skyder gennem regnen, havet banker. dynd spredes på vandoverfladen. skibene
damper, efterlader sig konturer af et skelet.

lyset aftager, der er stille. sygdommen ankommer, flydende i mordet, flydende
når lyset er svundet, når kun en blækgrøn himmel viser sig. vandet er nubret,

støder mod havnen. det blå irrer. mordet åbner sig for valutaen.

et tæppe af sort breder sig over havnen
himlen er fjern

høje bølger krydser hinanden

i linjer af hvid;

havet skummer

havet lyder

Jonas Okholm Jensen

Hvordan kan jeg bedre beskrive billedet end at starte fra venstre? Der har været ild i det, og ellers er det klart at sige, det er fuglene og havet. Mallemukken napper nogle tudser i overfladen, det vil ikke være forkert at sige, at naturen her giver os et modspil, og man rammes af en skepsis, en vræde næsten, men vi må videre ind i billedet, for det skvulper længere ude fra, det er en ordentlig båd, og oppe fra himlen folder sulen sig sammen til en raket og styrtdykker ned mod en dybere stime af makreller, mens lomvien allerede roder dernede og tager det dobbelte af sild. Er det Mols Bjerge, der i baggrunden. Er vi så langt fra kysten? Havternen gør det mere elegant, men den har også fine fornemmelser, kan man forstå, den vil helst ikke blive helt gennemblødt, hvorimod skarven skider på det hele, og tager en uheldig bunke blåmuslinger.

Endnu en bunke af skiveste

Hvad sagde den ene havdykand til den anden havdykand da de opholdt sig i flamingokassen i den døde pyt på X-vej overfor Aalborg Portland, ude ved Øresund, kajakroernes sluse under Prøvestenen, blandt rustne wirer og gule siv, vindens susen i høreapparatet, hvad sagde så den ene havdykand til den anden havdykand, hvis vi antager, at man ikke rigtigt hørte efter, og i øvrigt ikke hørte for godt, hvad kunne den ene havdykand så have sagt til den anden, når de nu sad dér i flamingokassen, så kunne den vel ikke have sagt eller måske ligefrem spurgt den anden om den havde set dens skivest, og at det var derfor den nikkede i retningen af bunken, bunken med alle de andre.

Sort magi og hvid vask

Da jeg startede med sort magi for nogle dage siden, faldt en vaskemaskine fra himlen og landede midt i Dalslandsgade, og da jeg gik efter brød i morges var den der stadig. Så nævnte jeg det for Bitten, om hun havde bemærket den vaskemaskine, der var hamret ned midt i gaden, og det havde hun, men da jeg så ville ud igen for at gå en lørdagstur, var den væk. Gæssene var tilbage på Kløvermarken. Rod Steward tilbage på loppemarkedet, skraldet tilbage i vildnisset ved Siljansgade. Regnen tilbage over Amager. Det er en tryk regn over Sundby i dag. Som jeg deler den med jer, forsvinder dens magi allerede. Så kan man lære at holde sin kæft, hvis man vil bevare sin malplacerede vaskemaskine. Og at gå i skyggerne er noget af det vigtigste indenfor trolddom. Magikernes navne må ikke engang nævnes. Hvis man skriver magikernes navne, er man så godt som færdig for altid. Så er man dømt til endeløse ture i Silvan. Så meget har jeg allerede lært.

Esther Prætorius Salling

Gudhjem

Jeg søgte tarvelige ord som svinehunde gennem græsset eller stråene som hårde pinde der stikker op imellem os og i vores åndelige sammenkomst her i solen. Desuden gjorde det mig ikke noget, at jeg var et jeg en lille perle af rystende angst i en verden, som bare er i sig selv, som ikke forlanger noget, men som vi tror forlanger noget af vores subjekt. Hvad er det der forlanger, jeg bliver ikke forlangt noget, jeg er bare, og det i sig selv er utroligt er sønderrivende smukt og helt usammenligneligt med noget der ikke kunne være. Gudhjem f.eks. på havnen med de vuggende skibe og Østersøen, man kigger ud på med bare tæer på havnefronten og med vinden der ligger er ikke-eksisterende i dag. Nærmer mig snart, det står som en stor og varm krykke lænet mod sig selv og et vindue der lyser støvsamler i lyset som en stribe af glas. Nej, du sagde jeg måtte gerne, så det gør jeg, helt apatisk og alligevel stensikkert helt ekstatisk i mit indre, det var at kunne skrive, det var at kunne skrive blikket fra hinanden og sig selv i formationer store glødende kugler af ild som holdes sammen af tyngdekraften og alligevel udvider sig i brændende ild, en gas. Så det svider i øjnene, omkring munden, et forkølelsessår, jeg var ikke helt oplagt, havde tør hals, ondt i den.

Louise Lauritzen

note af øje fra bus

et digt er anbragt helt
i åbenhed for lys i
kvadratklinker kunstvidt der
er ingen folder efter
tunnelpassagen skinner solen
voldvarmer autoværn mere
autoværn mere
barrieretræ til højre
vokser min bus inde mellem grandække
samtidig: i det nære vokser ører
mit indre mit ansigtstræk inde mellem
strækninger af hud
i det horisontale billede:
der er redskaber i dette billede i
ingen folder er ingen folder
revner samler hud den
forsvinder selv i solskin uden solskin
solskin blomstrer alene i
nærvær man finder den
i digtet sol vokser øjne
inde ude i forbifarten i
markens sten skolak bilblå grøn
grøn fordrer udstigning i forbindelse
med træflimmer stammegliter sølvdække er
betræk af naturkemi i øjets læder og
skjortetern ramler ind i
aldersbesiddelse i flere år eksponentiel
revnedannelse skyens nærvær revner sol-
fraværet særligt
i offentligt toilet i kophul i frakkefilt i
øjet dømmes solnærvær ude af
nærvær af træthed
i øjeblikket:

bilorangen rammer punkt mellem
boggul og digitalurrødt antinatur
er bevidst valgt det
vokser sig ind i
vilkårligheden nu
mellem
klokken nu 16.44.

Og sol. Skind.

i kvadratklinker kunstlys tunnelvidt i
belysning i sol anbringer jeg digtet jeg
anbringer det åbent

nu, ingen folder mellem linjer mellem
brune barrierer når træ
vokser bus inde mellem granbladdække, og
inde, endnu
nærmere, mellem kulørte blade.
I det nære, ører
vokser mit ansigtstræk inde, her
mellem hudstrækninger, mellem
øjne
findes redskaber i
det horisontale billede, der er
flere end få folder her, de vokser
hud
inde, mellem-folder
vokser revner ind i, hud
forsvinder. Og.

Indholdsfortegnelse

Forside af Siw Ranis

Signe Gjessing	Tre digte	s. 3
Oskar Sjøgren	Uden titel	s. 6
Victor B. Chakravarty	Optegnelser	s. 8
Jonas Okholm Jensen	Hvordan kan jeg blive bedre til at beskrive	s. 10
	Endnu en bunke skiveste	s. 11
	Sort magi og hvid vask	s. 12
Esther Prætorius Salling	Gudhjem	s. 13
Louise Lauritzen	note af øje fra bus	s. 14